

Un număr vechiu 2 lei

# CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Consilier la Înalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

**ABONAMENTUL**

Pe an, în România . . . . . 40 lei  
 6 luni . . . . . 20 „  
 3 luni . . . . . 10 „  
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână  
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

**Redacția & Administrația**  
 București, CALEA RAHOVEI—5  
 Lângă Palatul Justiției  
**TELEFON № 16/98**

**S U M A R**

Studiu penal comparat asupra trecerii Administrațiunii închisorilor sub dependența Ministerului de justiție, (urmare) de d-l C. Rădulescu.

**JURISPRUDENȚĂ:**

Curtea de casație, s. II: *Stan Dumitru Prigea, condamnat pentru că a contravenit disp. art. 18 din Legea concesiunilor petrolifere;*

Tribunalul județului Covurlui, s. II: *Firma I. St. Apostolide & Comp. și Anton Z. Doiciu.*

**STUDIUL PENAL COMPARAT**

ASUPRA

**TRECERII ADMINISTRAȚIUNII ÎNCHISORILOR**

SUB

**DEPENDINȚA MINISTERULUI DE JUSTIȚIE**

(Urmare \*)

Am arătat până aci raporturile și conflictele născute în Franța și la noi din textele art. 579, 583 și 585. Să arătăm acum că aceste texte nu mai au aplicarea la noi.

În adevăr aceste articole puse sub capitolul «despre închisori și despre case de opreală» din Procedura Codului criminal, ca și toate dispozițiunile din Codul penal și relative la închisori de sub titlul II: «Despre aplicarea și executarea pedepselor», au fost în vigoare și au constituit chiar singurele dispozițiuni legale penitenciare, cari au cărmuit închisorile noastre dela 1865 până la 1874. Ca regulament se aplică în acest timp vechiul regulament dela 1862. La 1874 se votează și se sancționează actuala lege a închisorilor, care se aplică împreună cu cele două regulamente ale închisorilor centrale și aresturilor preventive.

Această lege, conformă principiilor Codului penal, eră chiar prevăzută de acest cod prin articolul 10, care tratează despre regimul și munca la cari erau supuși osândiții la munca silnică și care adaugă prin alin. 2: «Până la înființarea sistemului penitenciar», etc.

Ori, sistemul penitenciar a fost înființat odată cu legea specială a închisorilor la 1874. Rezultă dar, implicit, că toate dispozițiunile privitoare la închisori și administrarea lor, din Codurile penale și cari au avut o aplicare provizorie, au fost abrogate prin noua și speciala lege a închisorilor.

Aceasta mai rezultă în drept din principiile generale în materie de legiferare, cât și din textele precise ale art. 41 și 42 din această lege.

Din aceste articole puse sub titlul «Dispozițiuni generale», se vede clar că textele din Codul de instrucțiune criminală, cari se mențin în noua lege, sunt numai acele din art. 579, 580, 581, 582, 586, 587, 588 și 589. Aceste articole prevăd îndatoririle directorilor de închisori relative la modul de primire și de încarcerare al condamnaților, la ținerea registrelor și înscrierea mandatelor de arestare, la deținerile arbitrare etc., și la pedepsele acestor crime. Articolele 583 și 585 relative la dreptul de a face vizite, al magistraților, în aresturile preventive și a da ordine în aceste case, nu sunt menținute prin legea închisorilor. Ori, aceste texte sunt singurele pe cari la noi autoritatea judiciară s'a bazat, pentru a revendica raporturile și a exercita dreptul de supraveghere și control în închisori, după cum am arătat. Înăturarea acestor dispozițiuni mai rezultă:

1. Din faptul că singura dispozițiune din Codul de instrucțiune criminală, relativă la magistrați și prevăzută prin art. 579 este aceea relativă la îndatoririle judeului de instrucțiune și a președintelui Curții cu juri, de a semna și parafă registrele de preveniți și acuzați.

Această dispozițiune însă este transportată și

\*) Vezi *Curierul Judiciar*, No. 73 și 74 din 1909.



prevăzută expres de art. 7, alin. 6, al regulamentului general pentru aresturile preventive, în virtutea căreia se practică azi și care fiind pus sub capitolul despre: «Incarcerarea și eliberarea arestaților», prevede acel registru și adaogă: «*Acest registru va fi subsemnat și parafat pe toate paginile de judecătorul de instrucțiune pentru casele de arest, de Președintele Curții cu jurați pentru casele de opreală și de Prefect pentru închisorile pedepsitoare*». Deci acest atribut al magistraților este prevăzut și se practică nu în virtutea articolului 579 din Codul de Procedură criminală, ci în virtutea legii și regulamentului penitenciar citat.

2. Din art. 3 și 4 al legii închisorilor cari prevăzând modul lor de priveghere prin textul ce cuprind și al celor două regulamente ce prevede, exclude pe magistrați, nementinând decât pe prefecți, primari și alți delegați ai puterii administrative.

3. Din cuprinsul art. 8 din lege care prevede și regulamentează dreptul magistraților asupra controlului preveniților, dar și acesta numai la aresturile preventive și numai în limitele acolo menținute.

Astfel, art. 8 pus sub titlul II din lege, care tratează «Despre regimul închisorilor de preveniți și acuzați», zice categoric prin alin. 2, 3, 4 și 5: «*De asemenea, după cererea judeului de instrucțiune, procurorului sau președintelui, ei vor putea fi ținuți la secret în chiliile lor.*

«*După săvârșirea cercetărilor polițienești, preveniții trimesi în judecată vor putea comunica cu advocații și apărătorii lor; ei vor putea comunica cu rudele lor cele de aproape, învoite de regulament.*

«*Dacă șeful stabilimentului va fi de socotintă, pentru interesul justiției și siguranței, să nu învoiască asemenea comunicațiuni vreunui arestat, el va trebui mai întâiu să-și supună părerea judecătorului de instrucție.*

«*Dacă acest judecător va popri pe toate sau pe unele persoane din cele în drept de a comunica cu arestatul prevenit sau acuzat, asemenea comunicațiuni nu vor putea fi învoite sub nici un pretext pe cât timp poprirea nu va fi revocată până la terminarea instrucțiunii prin darea definitivei ordonanțe a judecătorului de instrucțiune*».

Din această dispozițiune se vede clar cari sunt raporturile magistraților în aresturile preventive și limitele în cari ele trebuiesc exercitate.

4. Din faptul că legea închisorilor nu a adoptat nici dispozițiunile art. 584 și 585 alin. 1 din Codul de instrucție criminală, puse sub acelaș capitol ca și art. 583 și 585 alin. 2. Căci dacă s'ar fi adoptat aceste texte, ar fi fost contrarii spiritului ei de organizare și atunci s'ar fi dat

primarilor, polițailor și comisarilor dreptul de control și priveghere asupra hranei arestaților din aceste aresturi, atribut ce este exclusiv de resortul Direcțiunii centrale și al prefecților.

Reiese dar evident că la noi dispozițiunile din Procedura criminală și Codul penal menționat, sunt abrogate și nu mai pot fi invocate în urma legii închisorilor; iar raporturile și conflictele la cari dau naștere între cele două autorități sunt datorite, după cum am arătat, unor interpretări greșite și unei practice tradiționale.

În Franța însă textele acestea sunt încă în vigoare, căci Franța nu are o lege penitenciară unică, complectă și specială ca a noastră. Franța își administrează și conduce închisorile după un complex de decrete, ordonanțe, regulamente, circuli și legi izolate, din cari unele datează dela 1790. De aceea în Franța, care nu a abrogat articolele din Procedura criminală în chestiune, raporturile și conflictele arătate se datoresc interpretării lor greșite, pe când legea închisorilor noastre înlăturându-le formal, cauza raporturilor și conflictelor dintre cele două autorități se justifică numai prin practica trecutului și o eroare grosieră de drept.

O a doua sursă juridică, însă, a raporturilor dintre cele două autorități, care constituie în acelaș timp și o a doua cauză a conflictelor dintre dânsele, naște și la noi din obligațiunea impusă de Codica de Procedură criminală Ministerului public, de a veghea la executarea pedepselor. În adevăr, citatul Cod, prin art. 163, 193 și 399, corespunzătoare textelor respective franceze 165, 197 și 399, obligă pe procurori și procurorii generali să urmărească, să ceară și să ordone executarea sentințelor criminale.

Bazați pe textul acestor articole, membrii parchetelor susțin că legea le dă un drept de control și supraveghere asupra modului de executare a pedepsei și pe tot timpul duratei ei, și că numai lor le aparține dreptul de a controla aplicarea executării pedepsei ce ei au pronunțat. Că, în consecință, destinarea penitenciarului în care condamnații trebuie să-și execute pedeapsa, transferarea lor de la o închisoare la alta, etc., trebuie să fie autorizată numai de dânșii, ca fiind exclusivul lor atribut. Administrația penitenciară pretinde, din contră, că misiunea Ministerului public este terminată de îndată ce condamnatul a fost încarcerat, căci una este executarea hotărârii și alta executarea pedepsei. Executarea sentinței, care este atributul Ministerului public, consistă numai în faptul de a ordona urmărirea, prinderea și închiderea condamnatului; iar executarea pe-



depseii este aplicarea practică și teoretică a regimului dictat de dânsa și de legile penitenciare, atribut care intră în sarcina executorilor pedepsei și care aparține Ministerului de interne. Executarea sentinței dar nu este executarea pedepsei (zice *Moreau Christophe* <sup>1)</sup>), și în acest sens trebuie înțeles textul articolelor respective și mai suscitute din condica de Procedură criminală.

Argumentul însă, cel mai puternic al acestei susțineri, naște din însăși cuprinsul acestor dispozițiuni. Astfel, art. 163 zice: «*Ministerul public sau, unde nu este Minister public, judecătorul și partea civilă vor urmări executarea sentinței fie care în ceace-l privește*». Art. 193, alin. I: «*Sentința se va executa după cererea Ministerului public și a părții civile, întru ceace privește pe fiecare*», iar art. 399: «*Condamnarea se va executa după ordinele Ministerului public; el va avea facultatea de a cere deadreptul asistența puterii publice pentru acest sfârșit*». Din chiar textele acestea rezultă evident că prerogativele Ministerului public, relative la executarea sentințelor, se mărginesc numai la măsurile premergătoare și cari conduc la încarcerarea condamnatului, după cari încep atribuțiile executorilor pedepsei, cari aplică pedeapsa și regimul ei.

Acest fapt mai rezultă evident din întreaga economie a legii penitenciare în vigoare care, posterioară Codurilor penale și de instrucțiune crimieală, creiază o instituțiune specială, însărcinată anume cu administrarea pedepsei și a închisorilor, atribut al puterii executive, al Ministerului de interne.

În Franța rapoartele magistraților cu autoritatea penitenciară sunt și mai frecvente și mai autorizate ca la noi. Acolo procurorul și președintele tribunalului respectiv fac de drept parte din Comisiunile de supraveghere, cari funcționează pe lângă fiecare închisoare și cari veghează la stricta aplicare a legilor și dispozițiunilor penitenciare, prepară lista liberărilor condiționale, etc. La noi aceste Comisiuni sunt prevăzute prin art. 5 din Legea închisorilor. Ca și în Franța, acest articol arată că sunt de drept membrii unor asemenea Comisiuni, în afară de alte personalități, președintele și procurorul-general al Curții de casație pentru închisorile din Capitală; pentru cele așezate pe districte, președinții Curților de apel și procurorul tribunalului respectiv; iar în județele cari nu sunt reședința Curților de apel, președinții tribunalelor locale. Din nenorocire însă, aceste Comisiuni de priveghere nu au fost înființate până în prezent.

Cel mai important raport însă al autorității judiciare cu cea penitenciară naște la noi din art. 115 al regulamentului general pentru penitenciarele centrale. Acest articol cuprins sub cap. relativ la atribuțiunile directorului-general, este privitor la grațierea osândiților și prevede: «*Directorul-general recomandă Ministerului justiției la timpurile cuvenite, arestații cari, prin purtare și devotament la lucru, s'ar face vrednici de grația M. S. Regelui, după recomandafia ce i se face și lui de directorii de penitenciare*». Pe chestiunea aceasta însă conflictele au fost mult mai numeroase și mai întinse decât pe toate celelalte puncte.

Bazați pe o interpretare judaică a textului menționat, și ignorând atât spiritul instituțiunii Grației Regale, istoricul și rațiunea ei, cei mai mulți directori generali considerau întocmirea listelor de grațieri, reduceri și comutări a osândiților, ca un exclusiv atribuit a Administrației închisorilor și nu recunoșteau Ministerului de justiție alt drept decât acela de a prezenta Soveranului tabloul întocmit de dânsa. Această procedare însă eră nelegală și contrarie spiritului Inaltei prerogative Regale.

În adevăr, Grația Soveranului trebuie să stabilească echilibrul între Justiție și Umanitate, să tempereze câteodată rigorile excesive ale legilor penale, și să pună capăt pedepsei atunci când ea devine inutilă prin atingerea scopului ei, aceasta mai cu seamă la noi unde nu avem nici *păsuirea primei infracțiuni*, nici *liberarea condițională*, etc. Pentru atingerea acestui înalt scop, trebuie să concure la recomandarea grațierilor ambele autorități. Direcția închisorilor, care administrează pe condamnat în tot timpul osândei, cunoaște efectele ce regimul și pedeapsa a produs asupra lui, gradul de amendare la care a ajuns, conduita și hărnicia de care a dat dovezi și toate celelalte circumstanțe de fapt cari militează pentru grațierea lui; iar Ministerul de justiție, care a pronunțat pedeapsa prin organele sale, cunoscând împrejurările în cari condamnatul a săvârșit crima sa, cum și pe acelea în cari a fost instruit, judecat și pedepsit, este singur în măsură să știe dacă nu se găsește în fața vreunei erori judiciare care trebuie reparată pe calea aceasta, sau dacă antecedentele condamnatului, oroarea și cruzimele faptelor comise, nu trebuie să îndepărteze favoarea grației. Concursul dar al ambelor autorități, în întocmirea tablourilor de grațieri, este imperios pentru garantarea bunei administrări a acestei Inalte prerogative. El este și legal, pentru că rezultă din chiar spiritul și textul art. 115 menționat, căci nu se poate concepe ipoteza că Ministerul de justiție să rămână străin de alcă-

<sup>1)</sup> Code des prisons par Moreau Christophe, V. I, pag. 34, Note 1.



tuirea tabloului de grațieri și să nu aibă alt rol decât acela de a-l prezenta Suveranului.

Legalitatea cooperării celor două autorități, mai rezultă evident și din modul și practica cum este organizată și funcționează în Franța această instituțiune. Încă dela 1818 Ordonanța din 6 Februarie asupra grațierilor, încredințează recomandările pentru grațieri atât prefectilor cât și procurorilor.

Astfel, prin art. 1, 2, 3 și 4 din această ordonanță<sup>2)</sup>, rămasă în vigoare și astăzi, grațierile se fac în modul următor: Înainte de 1 Maiu al fiecărui an prefectii adresează Ministerului de interne, iar procurorii-generalii celui de justiție, tablourile de grațieri ce ei întocmesc după listele și rapoartele detaliate ce primesc la fiecare trei luni, dela directorii închisorilor respective și dela Comisiunile de supraveghere, asupra conduitei și sânguinții la muncă a deținuților. Ministerul de interne transmite și dânsul colegului dela justiție listele astfel întocmite.

Acesta, după ce culege prin procurorii-generalii sau ordinari respectivi, toate informațiunile necesare asupra deținuților ce figurează pe aceste tablouri, întocmește prin Direcțiunea afacerilor criminale tabloul general, pe care îl supune Șefului Statului.

Procedarea aceasta s'a adoptat astăzi în totul și la noi în urma ordinului d-lui Toma Stelian, Ministerul de justiție, și grație acestei comune cooperări s'a intrat în legalitate, iar Ministerul justiției, prin organele sale (procurorii-generalii), își exercită cu multă sollicitudine prerogativa sa alături de Direcțiunea închisorilor, spre bunul mers al administrării justiției.

În afară de acestea s'a recunoscut întotdeauna Ministerului de justiție prerogativa de a face din propria-i inițiativă Suveranului propuneri de grațieri izolate; și tot acestui minister se trimit spre raportare și cererile adresate direct M. S. Regelui.

În aceste cazuri Ministerul de justiție, prin parchetele generale respective, cercetează în persoană sau ia informațiuni asupra condamnatului dela Direcțiile închisorilor de osândă.

Când condamnatul însă, a cărei grație se cere, nu este încă încarcerat, Administrația închisorilor nu participă în această procedură.

Un ultim raport se stabilește la noi între autoritatea judiciară și cea administrativă cu ocazia delictelor și crimelor săvârșite de deținuți în închisori, și acest raport este singurul care a născut conflicte mai puține. În Franța Ministerul de interne, bazându-se pe dispozițiunile din Procedura criminală care atribuie prefectilor, primarilor,

etc., dreptul de poliție în toate închisorile, s'a susținut că magistrații nu au căderea de a instrui și cerceta delictele și crimele comise în închisori, acest drept revenind numai prefectului. În acest sens au fost date chiar circulări din partea Ministerului de interne, prin cari se autoriză prefectii a ancheta crimele săvârșite în închisori și a lua chiar inițiativa acțiunilor judiciare, dar această părere nu a fost de lungă durată.

La noi însă aceste conflicte nu au avut durată, căci atât la revolte, cât și la delictes mai grave sau crime, s'a sezizat de îndată parchetul spre a instrumenta și lua măsuri de urmare. De altfel această procedare este și conformă art. 28 din Codul de instrucțiune criminală, care obligă pe orice funcționar public, ca și pe oricare autoritate constituită, de a informa parchetul de îndată ce ia cunoștință de o crimă sau delict. Pentru micile infracțiuni se aplică de obicei pedepsele disciplinare de către Administrația închisorilor.

În ceea ce privește însă deslegările relative la toate controversele ce se ivesc în calculul sau durata pedepselor, la cumulul lor, la interpretarea comutărilor, reducerilor și a grațierilor, etc. Ministerul de justiție este singurul arbitru și dispozițiunile lui în această privință sunt suverane.

(Va urma)

C. Rădulescu

Subdirector-General al Inchișorilor

## INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 25 Septembrie 1909

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

Stan Dumitru Prigea, condamnat pentru că a contravenit disp. art. 18 din Legea conces. petrolifere

**Legea pentru regularea și consolidarea terenurilor petrolifere. — Condițiuni cerute pentru ca cel ce condează un teren străin să fie pasibil de penalitatea art. 333 din Codul penal. — Dacă acest fapt se poate dovedi cu martori — (Art. 18 din legea concesiunilor petrolifere și art. 333 din Codul penal).**

*Potrivit dispozițiunilor art. 18 din legea pentru regularea și consolidarea drepturilor de a exploata petrolu, se face pasibil de penalitatea prevăzută de art. 333 din Codul penal cel care cu bună știință acordă concesiunea pe un teren ce nu-i aparține.*

*Prin urmare, condițiunea de esență fiind a se face dovada de către cel care reclamă că terenul condeat aparține altuia, în acest caz fiind vorba de un drept de proprietate asupra unui bun imobiliar de o valoare însemnată, proba testimonială nu poate fi operantă, într-un cât concedentul posedând în momentul condeării, era presupus cel puțin proprietar până la proba contrarie, probă ce nu se putea face cu martori.*

Deciziunea 2641/908. — Casată, după recursul făcut de Stan D. Prigea, deciziunea Curții de apel din București, secția I, No. 413/909.

<sup>2)</sup> «Code des Prisons», par Moreau-Christophe, vol. 1, pagina 70.



## Curtea,

În prezența recurentului, asistat de d-l avocat D. Dumitrescu, care s'a ascultat în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

## Deliberând,

## Asupra motivelor I și II de casare:

I. «Exces de putere; eroare grosieră de fapt și denaturarea probelor făcute în cauză. Într'adevăr, toate probele administrate sunt unanime, în sensul că nu este Statul proprietarul terenului ce eu am dat în concesiune, și chiar reprezentantul Ministerului de domenii declară în ședință că Statul nu este proprietarul terenului concedat de mine d-lor Lăzărescu și Ghiță D. R. Pleșoiu, care l-au și consolidat, care teren era stăpânit de mine».

II. «Exces de putere și greșită interpretare a art. 7 și 18 din legea pentru regularea și consolidarea drepturilor de a exploata petrolul și ozocherita pe proprietățile particulare».

Având în vedere deciziunea corecțională cu No. 413 din 17 Aprilie, 1909 a Curții de apel din București, secția I, atacată cu recurs, din care se constată că recurentul Stan Dumitru Prigea a fost condamnat la 10 zile închisoare corecțională pentru faptul că a înfrânt dispozițiunile art. 18 din legea pentru regularea și consolidarea drepturilor de a exploata petroleul, combinat cu art. 333 din Codul penal, adică dându-se de proprietar a acordat o concesiune pe un teren ce nu-i aparținea;

Având în vedere că din sentința cu No. . . . a Tribunalului Prahova, confirmată prin deciziunea atacată cu recurs, se constată că într'adevăr Stan Dumitru Prigea prin actul de concesiune și arendare, autentificat la No. 487 și transcris la No. 81/908, a concesionat d-lor H. N. Lăzărescu, secretar de avocat din Ploești, și Ghiță D. R. Pleșoiu, măcelar din Moreni, un teren ca de un hectar din comuna Moreni, cătunul Țuicani, pentru a extrage și exploata păcură;

Că, cu ocaziunea consolidării, Ministerul domeniilor Statului a ridicat pretențiune că terenul concedat de inculpat ar aparține Statului, însă această pretențiune fiindu-i respinsă, a făcut reclamațiune pe cale corecțională;

Considerând că, potrivit dispozițiunilor art. 18 din legea pentru regularea și consolidarea drepturilor de a exploata petroleul, este pasibil de penalitatea prevăzută de art. 333 din Codul penal cel care cu bună știință acordă concesiune pe un teren ce nu-i aparține, deci condițiune de esență ca să se facă probă de către cel care reclamă, în speță Ministerul public sau Statul — parte civilă — că terenul în chestiune este al altcuiva, și în cazul de față ar fi al Statului, care a și formulat pretențiune cu ocaziunea judecății consolidării concesiunii;

Considerând că fiind vorba de un drept de proprietate asupra unui bun imobiliar de o valoare însemnată, această probă trebuie făcută după regulile dreptului comun;

Că proba testimonială pe care Ministerul public și partea civilă au administrat-o înaintea instanței de fond, și pe care se întemeiază convingerea judecătorilor pentru a hotărî că cel care a acordat concesiunea nu ar fi fost proprietar al terenului, nu poate fi operantă, întru cât concedentul, posedând în momentul concedării concesiunii, era presupus, cel puțin, proprietar până la proba contrarie — probă care în mod legal nu a fost făcută; că, prin urmare, instanța de fond, întemeindu-și convingerea pe o probă inadmisibilă a comis un exces de putere și a interpretat în mod greșit dispozițiunile art. 18 din lege;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

## TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. II

Audiența dela 18 Noemvrie 1908

Președenția d-lui CORNELIU BOTEZ, președinte

Firma J. St. Apostolide & Co. și Anton Z. Doiciu

Proces-Verbal No. 4571

Contravențiuni la legea vămilor. — Condamnațiune la amendă. — Dacă în instanța de fond concluziunile Ministerului public sunt necesare. — (Art. 222 și 213 din legea vămilor).

*In materie de contravențiuni la legea vămilor, condamnațiunile la amendă au caracter civil și nu pot fi pronunțate decât de instanțele civile fără nici o intervenție a Ministerului public, fie că partea osândită la amendă ar recurge la calea apelului prescrisă de art. 213 din legea vămilor, fie că tribunalul ar fi sesizat prin o acțiune directă introdusă de agenții vămilor în cazuri de contrabandă neflagrantă, prevăzută de art. 199 din zisa lege.*

## Tribunalul,

Având în vedere incidentul ridicat de d-l avocat al Statului, în calitate de reprezentant al Administrației financiare, relativ la chestiunea dacă afacerea de față prezintă caracter penal și dacă tribunalul nu trebuie constituit cu Ministerul public;

Având în vedere că legea generală a vămilor prevede pentru contravențiunile săvârșite la ea două feluri de pedepse: amendă prevăzută de art. 193 sau închisoare, aceasta din urmă aplicabilă numai în cazul când se săvârșește o contrabandă de mărfuri tarifate sau prohibite prin locuri ascunse sau interzise trecerii mărfurilor prevăzute de art. 196, oșebit de amenda prescrisă de art. 193 din acea lege;

Având în vedere că, conform art. 222 din lege, acțiunea publică, privitoare la un fapt pedepsit cu închisoarea, e cu totul independentă de urmărirea pentru amenzi în acelaș fapt și că numai în primul caz se exercită de Ministerul public, conform regulilor de procedură penală, fără un amestec al administrațiunii vămilor;

Mai mult decât atât, art. 222 mai prevede că instanțele corecționale sau criminale nu vor putea, sub cuvânt de conexitate, să întrunească acțiunea publică cu acțiunea civilă, de unde reiese în mod destul de clar că condamnațiunile la amenzi au caracter civil și nu pot fi pronunțate decât de instanțele civile fără nici o intervențiune a Ministerului public, fie că părțile osândite la amendă ar recurge la calea apelului prescrisă de art. 213 din legea vămilor, fie că tribunalul ar fi sesizat, ca în speță, prin o acțiune directă introdusă de agenții vămilor în cazurile de contrabandă neflagrante prevăzute de art. 199 din zisa lege;

Că, dar, incidentul are a fi respins ca neîntemeiat;

Pentru aceste motive, tribunalul respinge incidentul ridicat de d-l avocat al Statului;

(ss) Corneliu Botez, I. G. Ianculescu

Grefier (ss) M. G. Alexandrescu

Audiența dela 28 Septemvrie 1909

Președenția d-lui CORNELIU BOTEZ, președinte

Firma J. St. Apostolide & Co. și Anton Z. Doiciu

Proces-Verbal No. 3985

Contravențiuni la legea vămilor. — Proces-verbal de constatare. — Forța probantă a proceselor-verbale cari sunt supuse aprobării administrațiunii superioare. — Contrabandă vamală. — Elementele costisitoare ale contrabandei. — Contrabandă tarifată sau prohibită la import. — Pedepsirea ei după normele prescrise de art. 193



din legea vămilor. — (Art. 215, 192, 193 și 199 din legea vămilor.)

1. Conform art. 215 din legea vămilor, procesele-verbale de constatarea contravențiilor, cari sunt supuse aprobării administrației superioare, fac probă în justiție până la înscrierea în fals; iar tribunalele nu pot admite contra unor asemenea procese-verbale alte nulități decât acelea rezultând din omisiunea formalităților prescrise de lege; de aci rezultă că textul art. 215 fiind o derogare la principiile ordinare de probă, per a contrario reiese evident că asemenea nulități nu pot fi invocate fie pentru omisiunile cuprinse în procesele-verbale dresate conform art. 199 din legea vamală, fie pentru lipsă de somație, și că asemenea procese-verbale pot fi combătute prin orice dovezi prescrise de dreptul comun.

2. Din natura și felul contravențiilor vamale, și în special din dispozițiile art. 192 din această lege, rezultă că constituie faptul de contrabandă nu numai cazul când cei interesați a face un import sau export cu bună știință înfrâng dispozițiile legii vamale, dar chiar faptul de a se încălca o prohibiție, fie numai spre a se înlătura îndeplinirea unor formalități cu rea credință, sau din neștiință ori neglijență.

3. Contrabanda tarifată sau prohibită la import fie prin locurile hotărâte prin lege pentru operațiunile vamale, fie prin locuri ascunse sau interzise trecerii, se pedepsesc după normele prevăzute de art. 193 din legea vamală.

Asupra incidentului ridicat de reprezentantul fiscoșului, relativ la modul de componere al tribunalului pe motiv că afacerea fiind supusă apelului este de competența tribunalului unic;

Având în vedere că pentru motivele cuprinse în jurnalul No. 4571 din 18 Noemvrie 1908, a fost respinsă cererea reprezentantului fiscoșului, de a se constitui instanța cu Ministerul public, întru cât afacerea deferită judecării tribunalului cum reiese din dispozițiile art. 193 și urm., și art. 199, combinat cu art. 213 și 222 din legea vămilor, înfățișează caracter civil;

Având în vedere că legea vămilor împarte contravențiile vamale în două categorii: unele pedepsite cu amenda prevăzută de art. 193, iar altele pedepsite și cu închisoare în cazurile determinate de art. 196 din acea lege, a căror constatare, instrucțiune și judecată urmează rânduilele statornicite de lege de procedură penală. În ce privește abaterile supuse la pedeapsa amenzii, legea cuprinde o nouă subdiviziune. Dacă infracțiunea constituie un flagrant delict, procesul-verbal de constatare e supus aprobării administrației superioare, conform art. 211 din lege. Administrația vămilor pronunță o decizie supusă apelului la tribunal, conform art. 213 din aceeași lege. Aceasta e prima subdiviziune. Când infracțiunea e însă neflagrantă, constatarea se începe prin o informație judiciară obținută conform art. 199 iar în acest caz — care e a doua subdiviziune — afacerea este trimisă direct înaintea tribunalului competent de a pronunța contra făptuitorului amenda edictată de lege.

Având în vedere că textul de lege care reglementează căile de atac contra sentințelor tribunalului, date în amândouă ipotezele este art. 214 din legea vămilor, al cărui ultim alineat se rosteste astfel: «Sentințele tribunalului în materie de infracțiuni la legea de față vor putea fi atacate pe calea recursului în Casațiune, în termen de 15 zile dela pronunțarea lor» Acest text nedistingând între cazul când tribunalul e sesizat pe calea

apelului contra deciziei aprobativeșă administrației vămilor, și cazul când tribunalul ar fi sesizat direct conform art. 199 din lege, e evident că sentința ce va pronunța tribunalul în procesul de față va fi în primă și ultimă instanță și, ca atare, conform art. 20, alin. 1, din legea organizării judecătorești, în mod legal tribunalul a fost constituit în complet de doi judecători. Contravențiunile reprimate în amândouă ipotezele au aceeași gravitate și sunt supuse aceluorășă pedepse prevăzute de art. 193, și nu e nici o rațiune ca unele să fie judecate în ultimă instanță, iar altele în apel. Singura deosebire există între procedurile lor de judecată, neatărnat de forța probantă a procesului-verbal de constatare, e numai aceea că în cazul prevăzut de art. 199 din legea vămilor, afacerea nu mai trece prin filiera administrației superioare, ci este trimisă deadreptul în judecata tribunalului, care este ultima instanță de judecată în fond;

Că, deci, incidentul are a fi respins ca neîntemeiat; Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, tribunalul respinge ca neîntemeiat incidentul ridicat de reprezentantul fiscoșului;

(ss) Corneliu Botez, Gr. Conduratu.

Grefier (s) Serafimovici

Audiența dela 2 Octomvrie 1909

Președenția d-lui CORNELIU BOTEZ, președinte  
Sentința civilă No. 248

Contravențiuni la legea vămilor. — Căile de reformare a sentințelor tribunalului date în asemenea materie. — (Art. 214 din legea vămilor).

Art. 214 din legea vămilor, care reglementează căile de atac contra sentințelor tribunalului date în materie de contravențiuni și contrabande la acea lege, nedistingând între cazul când tribunalul e sesizat pe calea apelului contra deciziei administrației vămilor și cazul când tribunalul ar fi sesizat direct, conform art. 199 din lege, e evident că sentința ce va pronunța tribunalul va fi în primă și ultimă instanță și, ca atare, conform art. 20, alin. 1, din legea organizării judecătorești, tribunalul are a fi constituit în complet de doi judecători, căci nu e nici o rațiune ca unele contravențiuni să fie judecate în ultimă instanță, iar altele în apel.

Tribunalul,

Având în vedere procesul-verbal de contravenție sub No. 13.813 din 1 Noemvrie 1908, dresat de biroul vamal din Galați, în care sunt concentrate toate informațiunile judiciare privitoare la trimiterea în judecată acestui tribunal, contra lui I. St. Apostolide, reprezentantul firmei I. St. Apostolide & Comp. și Anton Doiciu din Galați, pentru faptul de contrabandă de mărfuri prevăzută și pedepsită de art. 193 din legea vămilor;

Având în vedere actele de constatare, dresate în cauză și concluziunile părților;

Având în vedere că procesele-verbale de constatarea contrabandei au fost atacate de părți pentru viții de formă și pentru lipsa lor de forță probantă în fond.

În ce privește nulitățile de formă:

Având în vedere că pârții cer anularea atât a procesului-verbal recapitulativ No. 13.813 din 1 Noemvrie 1908, cât și a proceselor-verbale preliminarilor No. 13.195 din 23 Octomvrie 1908, No. 13.200 din 20 Octomvrie 1908, 13.449 din 28 Octomvrie 1908, pentru omisiunea mențiunilor prevăzute de art. 203 din legea vamală;

Având în vedere că art. 90 din legea vămilor pre-



vede, pentru constatarea abaterilor la acea lege, două categorii de procese-verbale: unele cari se dresază în rezumat pe declarațiunile de vămuire fără somațiuni, și altele cari se dresază conform procedurii, rânduite de art. 201 și urm. din aceeași lege; că, după cum s'a stabilit, aceste din urmă procese-verbale, în categoria cărora intră procesele-verbale de constatare privitoare pe pârți, unele se înaintează spre aprobare administrațiunii superioare, conform art. 211, iar altele în cazurile neflagrante, prevăzute de art. 199 din lege, se trimit deadreptul tribunalelor, spre a pronunța dănsese pedeapsa de aplicat. Conform art. 215 din legea vămilor, procesele-verbale cari sunt supuse aprobării administrațiunii superioare fac probă în justiție până la înscrierea în fals, iar tribunalele nu vor putea admite contra unor procese-verbale, alte nulități decât acelea rezultând din omisiunea formalităților prescrise de lege. Textul art. 215 fiind o derogățiune la principiile ordinare de probă, *per a contrario* reiese destul de evident că asemenea nulități nu pot fi invocate fie pentru omisiunile cuprinse în procesele-verbale dresate ca în speță, conform art. 199 din legea vamală, fie pentru lipsă de somație, și că asemenea procese-verbale pot fi combătute prin orice dovezi prescrise de dreptul comun, după cum în întocmirea lor agenții vămilor se pot întemeia pe fapte rezultând din corespondență, din registre sau orice alte hârtii găsite la domiciliul celor bănuiți, conform celor arătate în ultimul alineat al art. 199. Acest alineat fiind enunțator, e netăgaduit că, contrar obiecțiunii pârților, tribunalul se poate întemeia chiar pe o expertiză spre a se încredința de veracitatea faptelor imputate prin procesele-verbale de constatare, al căror cuprins au caracterul unor simple informațiuni pentru tribunal și deci poate fi întărit sau înlăturat prin orice mijloc de probațiune, de natură a forma convingerea justiției într'un sens sau altul;

Având în vedere că, în asemenea împrejurări, procesul-verbal de constatare n'ar putea fi anulat decât pentru incompetența agenților instrumentatori. Ori, din complexul lucrărilor dresate în cauză se constată că biroul vamal procedând la anchetarea faptului a avut autorizarea Ministerului public (a se vedea adresele No. 13141 și 13541/908) spre a dobândi informațiunile judiciare necesare, și că un delegat al acestuia a asistat la cercetările preliminare făcute, semnând actele dresate în cauză. Deci, nu se poate susține că agenții constatatori au lucrat cu incompetență, cum pretind pârții, numai pe considerațiunea că nu se arată domiciliul unora din agenții constatatori, ori s'a emis vreuna din datele indicate de art. 203 din legea vamală, din momentul ce e stabilit că acest text nu-și are aplicațiunea în speță, iar actele de constatare pot fi combătute prin proba contrarie;

Că, dar, motivele de nulitate urmează a fi respinse ca nefondate, iar în ce privește susținerea că în procesul-verbal recapitulativ semnătura unuia dintre agenții constatatori n'ar fi a lui proprie, întru cât firma pârții n'a dovedit cu nimic susținerea sa, ea urmează a fi privită ca o simplă alegățiune;

În fond:

*În ce privește firma I. St. Apostolide & Comp:*

Având în vedere că acestei firme i se impută că având întreprizitate mai multe mărfuri de coloniale la docuri, ori depuse la Agenția de vapoare, cu declarațiunile de import No. 30/908, 145/908, 108/908, 518/908, 1669/908, 178/908, 236/907, 844/908 și 37/908, a ridicat prin locurile afectate operațiunilor vamale o cantitate din aceste mărfuri, specificate prin procesele-verbale de constatare și tabloul anexat la dănsese, aflate la dosarul cauzei, și le-a transportat la hambarul pârții Anton Doiciu, fără a achita drepturile vamale, taxa de  $\frac{1}{2}$  la  $\%$  și taxa fondului comunal;

Având în vedere că pârții contestând faptele ce li se impută, tribunalul, prin jurnalul său No. 5167 din 18 Decemvrie 1908, a ordonat o expertiză spre a se con-

stata următoarele: 1) A se stabili identitatea mărfurilor specificate în procesele-verbale de constatarea contrabandei cu mărfurile aflate în depozitul lui Anton Doiciu, luând ca bază declarațiunile de import și toate actele menționate în procesele-verbale, cum și registre, facturi, corespondență și alte hârtii ale pârților; 2) A se stabili datele când se pretinde că s'a comis contrabanda și datele depunerii mărfurilor gajate; 3) În caz de nepotrivire între mărfurile depuse în gaj și acele considerate ca contrabandă, a se arăta cum se justifică lipsurile sau deosebirile în cantitate și calitate a acestor mărfuri; și 4) Asupra oricăror puncte, în legătură cu cauza, se va mai supune de pârți la chemarea lor înaintea experților; că comisiunea de experți, compusă din Gh. Dimitriu, Gh. Copcea și D. Drăgănescu, după ce a depus jurământul legal, procedând la verificarea la fața locului a mărfurilor vizate prin procesul-verbal de contrabandă No. 13813 din 1 Noemvrie 1908 și comparând semnele, numerile și mărcile lăzilor, cum și cuprinsul lor specificat prin declarațiunile de import, la cari nu s'a achitat drepturile fiscoale, cu mărcile, felul și cantitatea mărfurilor de aceeași natură, aflătoare în hambarul pârții Doiciu, a constatat că următoarele mărfuri sunt identice cu cele prevăzute în declarațiunile de import și căzute în contrabandă: 1) zece lăzi cu 277 kg 50 gr. scrobeală; 2) unsprezece lăzi cu 193 kg. 50 gr. ceaiu; 3) optzeci și unu butoaie cu 4284 kg. sulfat de cupru; 4) nouă butoaie cu 432 kg. litarge; 5) două lăzi cu 212 kg cositor; 6) șapte legături cu 323 kg. plumb; 7) treizeci lăzi cu 4000 kg. tămâie; 8) zece saci cu 620 kg. piper boabe, și 9) patru lăzi cu 580 kg. halva;

Având în vedere că experții, după ce constată că contrabanda a fost comisă și având de bază afirmarea din procesul-verbal de contrabandă No. 13813 din 1 Noemvrie 1908, că la 14 Februarie 1908, când s'a făcut verificarea depozitului de către vamă, s'a găsit depozitul în regulă, conchid că contrabanda n'a putut fi comisă decât după această din urmă dată și deci într'un interval mai scurt de un an dela data comiterii și până la constatarea ei, așa încât acțiunea nu e prescrisă; că pârții Apostolide, care a invocat prescripția, n'a adus nici o dovadă legală prin care să se răstoarne constatarea experților în acest punct;

Având în vedere că pârții firmă, ridicând zisele mărfuri înainte de a achita drepturile fiscoale, a înfrânt dispozițiunile art. 93 și 168 din legea vămilor, întru cât n'a făcut vămii convenita declarație de ridicare a lor și nici n'a achitat drepturile vamale mai înainte de scoaterea lor din întreprizitate sau agențiile de vapoare, fie că marfa a fost întreprizitată, fie că a fost numai declarată;

Având în vedere că pârții firmă, în combaterea celor constatate prin raportul de expertiză, invoacă un alt raport de expertiză cu data de 12 Martie 1909, întocmit de T. Munteanu, numit ca expert de d-l jude de instrucțiune cabinetul 2 de pe lângă acest tribunal, cu prilejul instrucțiunii delictelor de bancrută simplă și frauduloasă ce i se impută, afacere pendinte astăzi înaintea tribunalului;

Având în vedere că instanțele judecătorești sunt suverane apreciatoare a faptelor constatate de experți, la luminele cărora recurg pentru a-și putea forma convingerea lor în unele cazuri; că acest raport de expertiză fiind străin procesului pentru contrabandă, tribunalul, cu atât mai mult, nu e ținut a se întemeia pe o asemenea expertiză, întru cât spre a-și putea face convingerea a ordonat dănsul o expertiză prin persoane competente, cari și-au dat avizul după ce au depus jurământul legal; că, dar, acel act de expertiză cată a fi scos din discuțiune și a lua ca bază numai expertiza ordonată de tribunal și efectuată asupra unor puncte determinate și concludente în cauză, în legătură și cu privire la faptul de contrabandă;



Având în vedere că firma pârîtă, în apărarea ei, mai invoacă că din procesele-verbale de contrabandă nu se stabilește că ea personal a săvârșit faptul ce i se impută;

Având în vedere că, în genere, din natura și felul contravențiunilor vamale, și în special din dispozițiunile art. 192 din această lege, reiese că constituie faptul de contrabandă nu numai în cazul când cei interesați a face un import sau export, cu bună știință înfrâng dispozițiunile legii vamale, dar chiar faptul de a se încălca o prohibițiune fie numai spre a se înlătura îndeplinirea unor formalități cu rea credință sau din neștiință ori neglijență. De aci urmează că firma Apostolide nu se poate apăra de vina ce i se impută, pe motivul că reprezentantul firmei nu s'a prezentat nici odată la vamă, spre a face vreo declarațiune sau altă formalitate, și că un funcționar al ei, Const. Gheorghiu, avea această însărcinare, de oarece chiar dacă în numele firmei ar fi lucrat un asemenea funcționar, tot firma e responsabilă de neregularitățile săvârșite. Acest însărcinat lucrând în numele firmei ce reprezintă, se găsea de altfel pus direct sub supravegherea și controlul ei. În tot cazul, în fapt, firma pârîtă n'a făcut dovada că a plătit acestuia taxele vamale pentru mărfurile la cari se referă declarațiunile de import specificate prin procesele-verbale de contrabandă și că acesta cu rea credință și-a însușit acele taxe. Că mărfurile în chestiune fiind date în gaj lui Doiciu, firma a putut ști și trebuia chiar să controleze dacă drepturile vamale erau satisfăcute, mai cu seamă că au fost puse în depozitul lui A. Doiciu cu știrea și consimțământul ei;

Având în vedere că de asemenea e nefondată obiecțiunea firmei pârîte, că contrabandă n'a putut fi săvârșită, intru cât marfa a fost scoasă ziua din întreprinderi prin locuri afectate operațiunilor vamale, pentru că tocmai în aceasta stă învinuirea ce i se aduce, și anume: că derutând atențiunea funcționarilor vamali însărcinați cu paza la docuri, prin surprindere și din neobservarea acestora a putut ridica mărfurile fără ca formalitățile de taxare să fi fost îndeplinite;

Că, dar, ambele aceste obiecțiuni au a fi înlăturate ca neîntemeiate;

Având în vedere că contrabandă tarifată sau prohibită la import, fie prin locurile hotărîte prin lege pentru operațiunile vamale, fie prin locuri ascunse sau interzise trecerii, se pedepsesc după normele prevăzute de art. 193 din legea vamală; că ținând seamă de felul și cantitatea mărfurilor constatate prin raportul de expertiză și procesul-verbal din 1 Noemvrie 1908, în raport cu drepturile vamale, taxa de  $\frac{1}{2}$  ‰ și cu a fondului comunal convenite la unele dintr'însele, tribunalul constată că pe lângă amenda egală cu de patru ori taxele datorite, taxe neachitate conform tarifelor legale, sunt următoarele: 1) la scrobeală drepturi vamale 110 lei, 90 bani; iar taxa de  $\frac{1}{2}$  ‰ este de 1 leu; — 2) la ceaiu drepturi vamale 145 lei, 10 bani; iar taxa de  $\frac{1}{2}$  ‰ este de 2 lei, 40 bani și taxa fondului comunal de 193 lei, 50 bani; — 3) la sulfat de cupru drepturi vamale 63 lei, 75 bani; iar taxa de  $\frac{1}{2}$  ‰ e de 17 lei; — 4) la litarge drepturi vamale 25 lei, 90 bani; iar taxa de  $\frac{1}{2}$  ‰ e de 90 bani; — 5) la cositor drepturi vamale e de 14 lei, 85 bani; iar taxa  $\frac{1}{2}$  ‰ e de 17 lei; — 6) la plumb drepturi vamale e de 9 lei, 70 bani; iar taxa de  $\frac{1}{2}$  ‰ e de 0.55 bani; — 7) la tămâie drepturi vamale 320 lei; iar taxa de  $\frac{1}{2}$  ‰ e de 16 lei; — 8) la piper drepturi vamale 124 lei; iar taxa de  $\frac{1}{2}$  ‰ 3 lei, 75 bani, și taxa fondului comunal de 62 lei; — și 9) la halva drepturi vamale 87 lei; iar taxa de  $\frac{1}{2}$  ‰ e de 1 leu, 75 bani; toate aceste taxe alcătuint în total suma de lei 1202, bani 80 (una mie două sute două lei, 80 bani), iar pentru neachitarea lor firma Apostolide & Comp. urmează a fi condamnată și la o amendă de lei 4815, bani 20 (patru mii opt sute cincisprezece, 20 bani);

Că, dar, procesul-verbal de constatare sub No. 13813 din 1 Noemvrie 1908 cată a fi confirmat numai în parte.

TELEFON No. 16/98. Tip. CURIERUL JUDICIAR, Rahovei 5, București, — Administrator N. I. Codreanu c. 5494

*In ce privește pe pârîtul Anton I. Doiciu :*

Având în vedere că pârîtului Doiciu i se impută că a ajutat pe firma Apostolide la comiterea contrabandei, furnizând locul de ascundere al mărfurilor cu bună știință că drepturile vamale n'au fost achitate;

Având în vedere că din scrisoarea de gaj din 5 Iulie 1908, și din actul de amanet din 13 Octomvrie 1908, produse de pârît în instanță se constată că firma Apostolide, fiind debitorul pârîtului, pentru asigurarea creanței acestuia i-a dat în gaj mai multe mărfuri de coloniale pe cari le-a depus spre păstrare în magazii de sale, între cari s'a constatat, cu ocaziunea expertizei ordonată de tribunal, că se cuprind și mărfurile specificate prin raportul experților, la cari nu s'a achitat de firma pârîtă drepturile vamale;

Având în vedere că pentru a se putea imputa lui Doiciu faptul de complicitate ar fi trebuit ca reprezentantul Statului să facă dovadă că acesta a primit în depozit zisele mărfuri cu bună știință că proveneau din contrabandă; că, în lipsa unei asemenea probe care să reiasă fie din procesele-verbale de constatarea faptului, fie din scripte, corespondențe, etc., Doiciu nu poate fi urmărit pentru asemenea fapt, cu atât mai mult cu cât justifică cu acte prezentate în instanță că este creditor gagist asupra mărfurilor în chestiune al firmei pârîte și că în această calitate este deținător lor.

Având în vedere și cererea făcută de reprezentantul Statului, de a i se acorda cheltueli de judecată, tribunalul, apreciind, le fixează la suma de una sută lei;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, confirmă în parte procesul-verbal No. 13813 din 1 Noemvrie 1908, dresat de biroul vamal Galați, etc., etc.;

(ss) Corneliu Botez; Gr. Conduratu.

Grefier (s) Serafimovici

## INFORMAȚIUNI

D-l Ion S. Codreanu, redactor-proprietar al acestui ziar, fost grefier și portarel la Trib. Ilfov și Curtea de casație, obținând licența de drept, s'a înscris ca avocat în Baroul de Ilfov.

Anunțăm că într'un viitor număr vom începe a publica o serie de articole în limba franceză datorite colaboratorului nostru d-l avocat Lucian Holoney, tratând despre: *L'incapacité successorale des étrangers d'après l'art. 7 de la Constitution roumaine.*

— *Curierul Judiciar* fiind o revistă juridică controlată cu cea mai profundă atențiune de către abonații din străinătate, a hotărît a deschide coloanele sale oricărui studiu, în limba franceză, tratând chestiuni de drept românesc ce ar putea interesa pe juriștii străini.

Joi 19 Noemvrie, la orele 2 $\frac{1}{2}$  p. m., în sala cea mare a oficiului Stărei civile din București va avea loc căsătoria D-șoarei Zoe-Margareta Codreanu, fiica d-lui avocat Codreanu proprietarul acestui ziar, cu d-l Dumitru N. Mihăilescu, licențiat în teologie; iar Duminecă 22 cor., ora 4 p. m., va avea loc căsătoria religioasă în Biserica Sf. Nicolae din comuna Sascau, județul Putna.

*Urăm toate fericirile tinerilor ce se căsătoresc.*

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, sau să plătească la prezentare numai în mâna încasatorilor: I. RIVEANU pentru provincie și I. ST. TUDOROIU pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matea, investite cu ștampila: CURIERUL JUDICIAR.